

Dokonalý zločin.
Paralyzovaná polícia.
Podľa skutočnej udalosti.

JONAS BONNIER

LÚPEŽ Z HELIKOPTÉRY

PLUS

PLUS

Lúpež z helikoptéry

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.vydavatelstvoplus.sk
www.albatrosmedia.sk

Jonas Bonnier
Lúpež z helikoptéry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

JONAS BONNIER

**LÚPEŽ
Z HELIKOPTÉRY**

PLUS

Toto je román napísaný podľa skutočnej udalosti. Povedané inými slovami, spisovateľ čerpal inšpiráciu zo zdokumentovaných, odpozorovaných a prerozprávaných informácií a skutočnosti, aby neskôr popustil uzdu fantázii a čo-to doplnil a rozvinul.

Z rešpektu a úcty k aktérom došlo k zmene istých mien a miest. Niektoré situácie sa doplnili, zatiaľ čo ostatné vynechali. V týchto prípadoch sú akékoľvek podobnosti so skutočnosťou čisto náhodné.

Vo všetkých ostatných prípadoch sú podobnosti nanajvýš zámerné.

DECEMBER 2008

Prvá kapitola

Starec vyšiel z lesa, opierajúc sa o vychádzkovú palicu. Cestu tvorili zarastené koľaje po pneumatikách. Obuté mal čierne gumáky, ktoré si pred niekoľkými týždňami kúpil v obchode Coop Forum v Handene, a oblečený tmavohnedý pršíplášť z obchodu Tempo vo Fältöverstene.

Nikdy si nepotrpel na oblečenie.

Hoci zem nepokrýval sneh, mráz držal stromy a kríky pevne vo svojej moci. Po dlhom čase to bol konečne poriadne mrazivý deň. Večer možno dokonca zasneží.

V lese prikrytom ľadovou srieňou, v ktorom tmavozeleňé ihličie stromov malo najvýraznejšiu farbu na inak sivohnedej palete, sa zjavil z ničoho nič niekoľko desiatok metrov pred starcom čierny pes. Labradorský retríver. Pes sa pozrel na pána, sklopil ňufák k zemi a rozbehol sa. Po niekoľkých metroch pribehli ďalšie tri psy, všetky rovnakej veľkosti a rasy. Prešli cez cestu a zmizli v kríkoch na opačnej strane. Starec kráčaľ v ich stopách. Za sebou počul zvyšok svorky, tri sučky a jedného psa, ktoré pobehovali sem a tam cez zamrznuté kríčky čučoriedok a húštie z papradia.

Boli na ceste domov.

Muž býval v tmavočervennom domci južne od obce Landfjärden, ležiacej približne v polovici cesty medzi Nynäshamnom a Štokholmom. Pomedzi hustý les videl v zime cez kuchynské okno ostrov Muskö. Niekoľko sto metrov od starcovej

bránky sa rozprestierala pláž, na ktorej sa nachádzalo dosť miest, kde sa jeho psy mohli na jar a v lete kúpať. Labrador je plemeno s plávacími blanami na labách, vďaka ktorým dokáže aportovať vo vode.

Osem dospelých psov bývalo spolu so starcom v domci, dva záhradné domčeky používal na vrhy mláďat. Chovu labradorov sa venoval už dvadsať rokov a spoločnosť psov uprednostňoval pred spoločnosťou ľudí. Presne preto býval v dome v lese. Keďže sa v okolí nenachádzal obecný vodovod ani spoľahlivá elektrina, býval tam sám. Susedia sa zdržiavali na sídliskách nachádzajúcich sa v dostatočnej vzdialenosti niekoľkých kilometrov smerom na juh.

Počas prvých rokov sa sám stretával s kupcami šteniat, no vždy mu pokazilo náladu, keď sa ho korpulentné panie pýtali, či psy potrebujú veľa pohybu, a keď videl, ako rozmazané decká ťahali šteňatá za uši. No a zakaždým, keď mal zlú náladu, zvýšil hlas a dával deckám po ich zasoplených prstoch.

Nebol stvorený na to, aby sa stal predajcom. Momentálne mal už na to svojich pomocníkov. Ľudia z ostatných chovateľských staníc, ktorí vystavovali jeho psy a šteňatá, sa mu starali aj o obchod. Zožali vždy všetku slávu, ale o tú sa starac aj tak nikdy nezaujímal.

Schyľovalo sa k deviatej, keď sa vrátil z rannej prechádzky. Dom pozostával z troch izieb a kuchyne. Keďže psy so sebou zakaždým dovliekli domov polovicu lesa a starca už niekoľko rokov pobolieval chrbát, nevidel zmysel v upratovaní. Psy mali zakázaný vstup do kuchyne, takže to bola jediná miestnosť, kde vládol aspoň aký-taký poriadok. Muž zapol kávovar.

Čakal návštevu.

Keďže ich dobre poznal, bol si istý, že prídu, ak ich o to požiada. Predpokladal, že im naháňa strach. Neboli jediní.

Sami Farhan prišiel prvý.

Starec ho videl prichádzať chodníkom vedúcim od cesty. Autobus z Västerhaninge do Nynäsu zastavil hore pri ceste číslo sedemdesiattri a dom ležal necelých desať minút chôdze smerom k lesu.

Aj keď už uplynulo veľa rokov, odkedy Sami naposledy stál a zápasil v boxerskom ringu, pohyboval sa stále ako boxer. Nohy boli rýchle a krok ľahký, aj napriek tomu, že telo mal mohutné a ťažké. Prejsť od bránky k domu mu nezabralo ani minútu. Oblečený mal krátky, sivý vlnený kabát, ktorý by sa viac hodil na teplý všedný deň strávený na námestí Nytorget. K tomu mal obuté biele halové tenisky.

Muž ho pustil dnu. Osem čiernych psov sa okamžite od radosti vrhlo na boxera, tak veľmi sa tešili z nečakanej návštevy. Keďže sa druhý hosť očividne nenachádzal v tom istom autobuse, budú naňho musieť čakať tridsaťpäť minút. Taký bol interval medzi jednotlivými spojeniami. Starec vzal kľúč od záhradného domca z háčika pri dverách a spolu vyšli do záhrady.

„Sami, ako sa volá tvojim bratom?“ spýtal sa starec priateľsky.

„Ako to?“

„Prednedávnom som stretol tvojho staršieho brata Aliho, už som dlho nevidel tvojho mladšieho brata. Adil, však? Tak sa volá?“

„Áno, volá sa tak.“

„Má sa dobre?“

„Môžete ho k sebe pozvať a spýtať sa ho, ak vás to zaujíma.“

Muž prikývol a pohľadom sklúzol k zemi. Na perách mu pohrával pobavený úškrn. Nič sa nezmenilo, Sami bol rovnako skúpy na slovo, čo sa týka jeho bratov, ako vždy.

Na dvore bola medzi dvomi menšími domčekmi záhradná pivnica, ktorá pochádzala z päťdesiatych rokov. Kameň ku kameňu vtedy prikladali tradičným spôsobom a strechu

obrástol mach. Po pár desaťročiach stavba pôsobila rovnako staro ako les okolo nej.

S ôsmimi psami v závese kráčal muž so Samim popri pivnici, aby vzali krmivo pre šteňatá. Presne tam ho starac skladoval. Okrem krmiva sa tam nachádzali utierky do domácnosti, toaletný papier a všetko ostatné, čo sa nezmestilo do špajzy vo veľkom dome. Pivnica, rozprestierajúca sa pod skalou, bola rozlohou omnoho väčšia, ako sa zdalo.

Vnútri v tme stálo okolo päťdesiat škatúl naskladaných na sebe. Boli plné bankoviek, úhľadne zoradených v plastových vreciach. Išlo o bankovky rôznej hodnoty a celá suma presahovala tristo miliónov.

S najväčšou pravdepodobnosťou boli peniaze na najlepšej ceste rozpadnúť sa pod vplyvom vlhka a chladu.

Starac sa tým neznepokojoval. Aj tak si za ne nechcel kúpiť nič špeciálne.

Požiadali Samiho, aby vzal krmivo, a tak v tichosti kráčali, aby nakrmili večne hladné šteňatá.

Po návrate do domu starac zmizol v spálni na hornom poschodí. Sami sedel v kuchyni a pozoroval vodu tečúcu z filtra v kávovare dlhých desať minút. Vždy mu robilo problém pokojne obsedieť a aj teraz, bez toho aby si to uvedomoval, netrpezlivo a rytmicky podupkával päťou na pravej nohe tak, že sa mu triasla noha. Hľadel von oknom, nakoniec zbadal Michela Maloofa kráčať z lesa. Vtom sa ozvali kroky zo schodov; starac sa vracal na prízemie.

Maloof bol vzrastom nižší ako Sami. Kráčal vzpriamene, no tiež sa pohyboval rýchlo a cieľavedome. Na nohách mal vysoké šnurovacie topánky, ktoré sa do lesa hodili viac, no bolo zjavné, že mrzne. Keď starac otvoril dvere, Maloofova tvár sa rozžiarila preňho charakteristickým úsmevom a odhalila tak dva rady snehobielych zubov, ktoré priam svietili v porovnaní s jeho čiernou, pestovanou bradou.

„Zdravím, zdravím,“ povedal.

Vystrel ruku, no zabudol, že stavec si ruku nepodáva s nikým. Vďaka psom a chaosu, ktorý bezprostredne po jeho príchode nastal, nebola situácia trápna.

„Sami je už tu,“ ozval sa stavec.

„Sami?“ zopakoval Maloof. „Ten Sami?“

V jeho hlase sa ozvala sotva rozpoznateľná ostrosť. Inak nebolo celkom jasné, čo Maloof svojou otázkou myslel. Jeho schopnosť tajiť, čo si myslí, bola legendárna; nikto by s Michelom Maloofom dobrovoľne nehral poker. Zdalo sa, že nechvejný výraz jeho tváre a priateľský úsmev nepodliehali vplyvu vonkajších udalostí. Jeho pohyby boli pomalé, pôsobili uvážene a premyslene.

Poškrabal si bradu a vtom sa v kuchynských dverách zjavil Sami.

„To je ale prekvapenie,“ precedil pomedzi zuby boxer.

Michel Maloof sa narodil do kresťanskej rodiny, ktorá žila v Libanone, Sami do moslimskej rodiny v Iraku. Obaja sa ako deti presťahovali so svojimi rodinami do Švédska a začali chodiť do prvej triedy v južných predmestiach Štokholmu. Stavec ich spoznal pri rôznych príležitostiach a v súvislosti s inými vecami. Obaja naňho zapôsobili. V priebehu rokov sa z nich vyklfli profesionálni a spoľahliví ľudia, čo zrejme súviselo s tým, že nikdy neprišli do kontaktu s drogami, či už pre vlastné použitie, alebo čo sa týka obchodu s nimi. Všetkým bolo jasné, že ak chce človek spolupracovať s Michelom Maloofom a Samim Farhanom, nesmie sa súčasne venovať aj drogám.

Aj napriek tomu sa Maloofove a Samiho cesty skrížili len sporadicky. Až doteraz.

Posadali si za ošúchaný kuchynský stôl. Sami a Maloof rukami zvierali šálky s horúcou kávou. Sami sa čudoval, ako môže stavec bývať v takej zime. Jeden zo psov začal štekať, na čo sa väčšina z jeho siedmich príbuzných a kamarátov

ochotne pridala. Starec ich jedným povelom utišil bez toho, aby zvýšil hlas.

Sami a Maloof sa na seba pozreli.

Podobne ako psy aj oni prechovávali voči starcovi rešpekt, aj keď nemohli povedať, že by ho poznali alebo ho mali radi. Nebol to človek, ku ktorému by ľudia prechovávali sympatie. Keď sa však ozval, bez váhania prišli, prečo by aj nie? Starec mával často zaujímavé nápady.

„Máte na seba málo vrstiev,“ povedal, keď sa ho Sami spýtal, či by nemohol prikúriť.

Sami zavrhol myšlienku poznamenať, že v dnešnom čase existujú aj vykurovacie telesá na batériu, ak v dome nemal spoľahlivý prívod elektrickej energie.

„Mám jeden návrh,“ pokračoval starec. „Alebo lepšie povedané otázku.“

Sami a Maloof pozorne počúvali. Ako tak sedeli bok po boku, rozdiel medzi nimi priam bil do očí. Samiho pohľad bol priamy a povzbudzujúci, zakaždým netrpezlivo očakával ďalšiu vetu, dožadoval sa pokračovania. Maloof sedel s odvrátenou tvárou, bol uvoľnený a na prvý pohľad ľahostajný, pohrúžený do vlastných myšlienok. Keď sa im so starcom náhodou stretli pohľady, zračila sa mu v očiach opatrná zvedavosť.

„V mestskej časti Västberga stojí jedna budova,“ povedal starec, „ktorú viem, že obaja poznáte. V tej budove sa nachádza obrovská hotovosť. Vyskytla sa istá možnosť...“

Zopár psov zavrčalo. Začali sa hrať, no znelo to skôr, akoby vo vedľajšej miestnosti rúcali nábytok. Hra sa však razom skončila, a to starec nepovedal ani slovo.

„Je jedna žena,“ pokračoval, „ktorá by podľa môjho názoru vedela byť... nápomocná. Prinajmenšom je taká šanca. Hľadá si... spoločnosť. Prihlásila sa na také stránky. Viete, také, kde si ľudia dohadujú stretnutie.“

Sami a Maloof mlčky prikývli. Ak by hovorili s niekým iným, robili by si srandu zo slovného spojenia „dohadovať

si stretnutie“. Z tohto starca sa však žarty nerobia. Pri ňom človek radšej drží hubu a krok.

Popíjali silnú, horkú kávu a čakali na pokračovanie.

„Preto som vás sem zavolať,“ ozval sa po krátkej odmlke. „Mohlo by to byť niečo pre vás. Možno by ste sa s tým dievčaťom chceli stretnúť. Je vo vašom veku. Vyrazte si a navštevajte sa. Môžete jej povedať, že kontakt na ňu ste dostali cez zoznamku.“

Maloof a Sami sa na seba pozreli. Ani jednému z nich v živote žena nechýbala.

„Ja, bohužiaľ, nemôžem,“ poznamenal Sami. „Viete, že čakáme ďalší prírastok, nie?“

„Viem,“ prikývol starac. „Celkom ste sa poponáhľali, však? Syn nemá ešte ani rok. Ako sa volá? John? Už ste ho pokrstili?“

„Nemôžem ísť na rande,“ povedal Sami namiesto odpovede na starcove otázky.

Dupkal nohami, aby si ich prekrvil, a uviedol na pravú mieru:

„Ani len akože. Rozumiete, ako to myslím? Mám rodinu. Okrem toho sa týmto kšeftom už nevenujem. Mám rozrobené niečo iné. Chápete?“

Muž prikývol, no výraz jeho tváre sa nezmenil, akoby Samiho námietky ani nepočul.

„A čo ty, Michel?“ spýtal sa.

„No, tak teda,“ začal Maloof, „ja môžem ísť na rande s hocikým. Teda... s tým dievčaťom... ale dvesto metrov od tej budovy vo Västberge leží policajné oddelenie. To ona asi... nezmení, čo?“

Muž mlčal.

„Nie, nie...“ pokračoval opatrne Maloof, aby neprotirečil starcovi, no zároveň horlivo, aby vyjadril svoje pochybnosti. „Navyše, áno... na recepcii dennodenne sedí strážnik. Stovky bezpečnostných kamier. Majú tam najstráženejší trezor v celej severnej Európe. Ale... všetko toto zrejme viete, nie?“

Zdalo sa, že muž nechápe iróniu.

„Stretnite sa s ňou,“ pokynul a otočil sa k Samimu. „Vy-
počujte si ju. Možno vám prezradí niečo zaujímavé.“

Sami si natiahol golier, akoby sa potreboval vyvetrať.

„Tak dobre,“ odvetil slušne, akoby mu ponúkli o kúsok
koláča viac.

Muž naňho hľadel a nepohol pritom ani brvou, potom
sa otočil k Maloofovi.

„Michel?“

„Dobre. Alebo,“ zarazil sa, „ja neviem.“

„Ak ju pozveš na večeru, uhradím ti účet,“ ponúkol sa
muž. „Ak to niekam povedie, viem si predstaviť, že by som
ti pomohol aj z finančnej stránky.“

„Jasné, jasné,“ prikývol Maloof. „Nie.“

„Nie?“

Maloof neurčito mávol rukou. Bolo prakticky nemožné
nejako si to interpretovať. Nechcel pôsobiť negatívne. Po-
zrel sa na Samiho, ktorý nenápadne pokrútil hlavou, ako
si trel ruky o seba, aby si ich zohrial. Obaja prechovávali
k starcovi veľký rešpekt, no tentoraz sa zdalo, že sa chytá
slamky.

„Som sklamaný,“ skonštatoval starec a vstal od stola.
„Veľmi sklamaný.“

V kuchyni sa razom rozhostilo ticho a obaja návštevníci
sa cítili pod psa.

Muž vybral z vrecka papier a podal ho Maloofovi.

„Môžeš si to aj tak vziať. Tu máš osobné údaje toho diev-
čaťa a kontakt naň. Ak by si si to náhodou rozmyslel.“

„Vďaka,“ odvetil Maloof, vzal papier a zastrčil si ho do
vrecka bundy. „Človek nikdy nevie.“

„Myslím si, že so Samim by ste mohli dosiahnuť niečo
skutočne... zaujímavé, ak by ste pracovali spolu,“ skonšta-
toval muž.

FEBRUÁR – MÁJ 2009

Druhá kapitola

Michel Maloof sa prechádzal popri novovybudovaných štvrtiach pozdĺž promenády Hornbergs strand. Na tmavom obleku mal oblečený tenký čierny plášť. Hladká podrážka jeho elegantných topánok nebola vhodná na zľadovatený povrch. Niekoľkokrát sa na chodníku šmykol. V ruke držal čiernu aktovku. Slúžila mu ako akási protiváha, ktorá mu pomáhala udržať rovnováhu, keď sa nakláňal na chodníku vedúcom ku kanálu na druhej strane mosta Ekelundsbron.

Šiel priskoro. Stretnutie sa nezačne pred druhou, stále má dvadsať minút k dobru. Svoj svetlosivý Seat Ibiza zaparkoval na ulici Warfvinges väg, priamo pred bránou agentúry G4S. Seat predstavoval najanonymnejšie auto, aké kedy šoféroval. Na väčšom parkovisku by sa mu pokojne mohlo stať, že by popri ňom bez povšimnutia prešiel. Maloofovi často záležalo na tom, aby nevzbudil pozornosť, a zdalo sa, že Seat Ibiza navrhli s rovnakým zámerom.

No na to, aby čakal v aute takmer polhodinu, bol príliš nepokojný.

Takto blízko sa mu ešte nepodarilo dostať.

Počas krátkej prechádzky sa nepokúšal striasť nervozity, ale vzrušenia.

Aj napriek tomu, že sa po pomerne príjemnom januári znovo ochladilo, úzky kanál medzi zátokou Ulvsundasjön a Karlbergssjön bol stále otvorený. Azda sa mesto usilovalo udržať kanál bez ľadu? Maloof nevedel o Stadshagene nič, nebola to jeho mestská štvrť.

Michel Maloof sa narodil v Libanone. Keď mal šesť rokov, rodina utiekla pred krvavou občianskou vojnou a pokračovala cez pobrežie až do Talianska. Cieľ jeho otca bol však jasný. Pôjdu do Škandinávie, do raja na zemi. Mladý Michel nevedel, ako alebo prečo si otec nahováral, že severské krajiny vyriešia všetky problémy, no nevychovali ho tak, aby spochybňoval názory svojho otca. Putovanie na sever pokračovalo a výrazné farby Stredozemného mora a teplé zimy vystriedala mrazivá vážnosť Norrlandu. Maloofovou najvýraznejšou spomienkou na to obdobie je, že mrzol. Dňom i nocou.

Po prvom roku strávenom v meste Åsele, na polceste medzi Östersundom a Arvidsjaurom, dokonca už aj Maloofovho otca omrzelo ticho, tma a les. Rodina si znovu zbalila skromný majetok. Sen o živote vo Švédsku sa im splnil, no žiť neďaleko severného polárneho kruhu bol priveľký extrém. Rodina sa usadila na predmestí Štokholmu s názvom Fittja, išlo o miesto známe najmä kriminalitou, chudobou a izoláciou. Práve tam však rodina našla istotu, ktorú hľadala. Keďže boli výhody veľké, nerobilo im problém privrieť oči nad nevýhodami. Bývajú tam dodnes.

Pri pilieri mosta na ceste Essingeleden sa Maloof obrátil a kráčať späť. Jemná vrstva snehového poprašku prikrývala trávniky po bokoch chodníka, čo trochu presvetlilo inak pochmúrny deň.

Zo všetkých mestských častí Štokholmu bol práve skrytý Stadshagen jeden z najanonymnejších. Od päťdesiatych rokov nebola štvrť ničím iným len priemyselnou oblasťou, ktorej jedinými ambíciami bolo poskytnúť lacné metre štvorcové a dostupné nakladacie rampy. Až v posledných rokoch si politici a urbanisti uvedomili, že oblasť má priveľký potenciál na ponuré priemyselné a firemné areály. Momentálne sa položili prvé základy premeny tejto oblasti na atraktívnu rezidenčnú štvrť.